

Sygn. akt: IIK 224/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Olsztyn, dnia 24 lipca 2014r.

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Olsztynie w składzie :

Przewodniczący : sędzia WSG del. Mariusz Stachowiak

Protokolant sekr. sąd. Mariola Pietrzykowska

w obecności prokuratora Rafała Weręgowskiego,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lipca 2014r. sprawy:

R. K. (...) c. K. i H. z d. W., ur. (...) w O. ,

oskarżonej o to, że:

„w dniu 11 grudnia 2013 roku w O. na skrzyżowaniu ulic (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła J. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3000 zł wprowadzając w błąd co do zamiaru spłaty pożyczonych pieniędzy, a następnie w tym samym dniu przy ulicy (...) doprowadziła J. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1620 zł wprowadzając w błąd co do możliwości sprzedaży sprzętu AGD w postaci telewizora, odkurzacza, aparatu fotograficznego oraz pasa rehabilitacyjnego na przepuklinę, powodując straty o łącznej wartości 4620 zł na szkodę J. S., przy czym czynu tego dopuściła się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazaną za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk”,

orzeka:

oskarżoną **R. K. (...)** uznaje za winną popełnienia zarzuconego wyżej czynu, tj. przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

i za to

skazuje ją :

- 1) z mocy art. 286 § 1 k.k. na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,
- 2) na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego J. S. poprzez zapłatę kwoty 4.620 zł (cztery tysiące sześćset dwadzieścia złotych),
- 3) na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. R. kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa złote i 80/100) w tym podatek od towarów i usług, z tytułu nieopłaconej przez oskarżoną pomocy prawnej udzielonej z urzędu,
- 4) na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalania oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt: II K 224/14

UZASADNIENIE

R. S. (1) ma 41 lat, jest rozwiedziona, ma 3 córki, które pozostają w rodzinie zastępczej. Ostatnio przebywając na wolności była bezrobotna, bez prawa do zasiłku, pracowała dorywczo. Dotychczas była wielokrotnie karana sądownie wyrokami, ostatnio :

- Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 01.08.2001r. (sygn. akt II K 171/00) za przestępstwo z art. 310 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbyła od dnia 16.07.2003r. do 08.02.2004r., kiedy została warunkowo zwolniona postanowieniem SO w Słupsku z dnia 06.02.2004r. na okres próby do 16.09.2006r.;

- Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 05.03.2008r. (sygn. akt II K 694/06) za przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (popelnione w kwietniu 2006r.) na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 40 stawek dziennych po 10 złotych za stawkę, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (popelnione w kwietniu 2006r.) na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 20 stawek dziennych po 10 złotych za stawkę, oraz karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 10 złotych za stawkę;

- Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 27.05.2008r. (sygn. akt II K 507/07) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych po 10 złotych za stawkę; za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 272 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności; w tym karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

- Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 07.01.2009r. (sygn. akt II K 157/08) za przestępstwo z art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych po 10 złotych za stawkę;

(wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16.03.2009r. (sygn. akt II K 28/09) połączono kary orzeczone wyrokami w sprawach II K 694/06, II K 507/07 i II K 157/08 i wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 10 złotych za stawkę. Orzeczoną karę pozbawienia wolności odbyła w okresie od 29.08.2011r. do 21.04.2012r., z zaliczeniem na poczet kary okresu od 18.10.2008r. do 27.08.2011r.);

- Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 21.01.2014r. (sygn. akt II K 1253/13) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywa od 23.04.2014r.

Dowód : dane o oskarżonej (k. 23, 102), dane o karalności (k.18-19), odpisy wyroków (k. 29, 40-42, 43, 44-51, 52-54, 99), dane z (...)SADu (k.71-72).

W dniu 10 grudnia 2013r. około godz. 17-tej J. S. pojechał ze swojego miejsca zamieszkania na osiedle (...) w O. do apteki po odbiór lekarstw. Niedaleko przystanku przy skrzyżowaniu ulic (...), gdzie wysiadł, został zaczepiony przez R. S. (1). Wymieniona powiedziała jemu, iż wcześniej w tym miejscu był wypadek, że pracuje w pogotowiu ratunkowym. Po chwilowej rozmowie, wymienieni wymienili się numerami telefonów komórkowych. Tego samego dnia R. S. (1) uzgodniła telefonicznie z J. S., że odwiedzi go następnego dnia.

W dniu 11 grudnia 2013r. około godz. 10-tej R. S. (1) pojawiła się sama w mieszkaniu J. S. przy ul. (...) w O.. Po chwili zaczęła udawać, że rozmawia przez telefon, prosząc rozmówcę - określanego jako ciocia, o pożyczanie pieniędzy na wyjazd do W., gdzie miała odebrać odszkodowanie za tragicznie zmarłą jej córkę. J. S. słysząc, że żaden z rozmówców nie pożyczył jej pieniędzy, zaproponował jej swoją pomoc. Wtedy R. S. (1) powiedziała jemu, że w W. ma do odbioru 25 tys zł, ale nie ma na wyjazd i potrzebuje 3 tys zł na ten cel. Razem poszli do Banku (...) przy ul. (...), skąd J. S. wypłacił ze swojego konta kwotę 4 tys złotych. Po drodze do banku, przekazał jej kwotę 120 złotych na zakup pasa rehabilitacyjnego na przepuklinę, który R. S. (1) miała mu załatwić po okazyjnej cenie. W okolicy sklepu warzywnego

przy skrzyżowaniu ulic (...) J. S. przekazał R. S. (1) kwotę 3.000 zł, uzgadniając z nią zwrot pieniędzy po jej powrocie z W.. Pisemnej umowy na pożyczanie tej kwoty nie sporządzali.

Tego samego dnia, po upływie kilku godzin, R. S. (1) pojawiła się ponownie w mieszkaniu J. S. i zaproponowała jemu możliwość załatwienia po okazjonalnej cenie telewizora, odkurzacza i aparatu fotograficznego za łączną kwotę 1.500 zł. J. S. przystał na tę propozycję, przekazując wymienioną kwotę 1.500 zł. Wymieniony sprzęt miał zostać dostarczony przez R. S. (1) po jej powrocie z W..

W dniu 12 grudnia 2013r. R. S. (1) telefonicznie skontaktowała się z J. S., przekazując że była w W. i pobrała pieniądze, po czym się rozłączyła. Następnego dnia ponownie skontaktowała się z nim telefonicznie, zapowiadając że przyjdzie do niego o godz. 20-ej. Tego dnia, ani też później, R. S. (1) nie zwróciła J. S. pożyczonych pieniędzy w kwocie 3.000 zł, ani też nie zwróciła kwoty 1.620 zł przekazanej na nabycie sprzętu po okazjonalnej cenie, jak też nie przekazała mu żadnych urządzeń.

Dowód : zeznania J. S. (k.2-4, 103), wyjaśnienia R. S. (1) (k.15v-16, 102), zeszyt (k.9).

R. S. (1) w toku całego postępowania konsekwentnie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia zbieżne z dokonanymi w sprawie ustaleniami.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego są w zasadzie bezsporne i nie wymagają dokładniejszego omówienia. Dlatego od razu można przejść do analizy wiarygodności dowodów, na których je oparto.

Zasadniczo nie budzą wątpliwości sądu pod względem wiarygodności wyjaśnienia oskarżonej R. S. (1), złożone w toku postępowania przygotowawczego i przed sądem. Oskarżona konsekwentnie przyznając się do popełnienia zarzucanego jej czynu złożyła dość szczegółowe wyjaśnienia w sprawie, które korespondowały w zasadzie w całości z zeznaniami pokrzywdzonego odnośnie okoliczności dokonanego przez nią oszustwa. Brak było zatem podstaw do deprecjonowania jej wyjaśnień, tym bardziej, że równie szczerze i to bezkrytycznie podała w toku pierwszego przesłuchania swoją rzeczywistą motywację przestępczego działania.

Wiarygodność w sprawie zeznań J. S. również nie może być w żadnym razie kwestionowana. Otóż pokrzywdzony szczerze, rzetelnie i konsekwentnie przytaczał w toku całego postępowania wszystkie okoliczności związane z poznaniem oskarżonej oraz pożyczaniem jej pieniędzy, w tym na zakup sprzętu, który jemu zaproponowała. Jego zeznania znalazły także potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonej, co tym bardziej uwiarygodniało jego wersję zdarzeń

Odnośnie ujawnionych w sprawie dokumentów, to nie budziły one wątpliwości zarówno sądu, jak i stron co do swojej autentyczności i prawdziwości zawartych w nich twierdzeń, dlatego stanowiły podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, zwłaszcza faktu dotychczasowej karalności oskarżonej.

W ocenie sądu, zgromadzone w trakcie całego postępowania dowody, co do których wiarygodności sąd nie miał zastrzeżeń, pozwalają na poczynienie niewątpliwych ustaleń faktycznych w zakresie czynu zarzucanego i przypisanego oskarżonej R. S..

Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., dzieląc w całości kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonej przez rzecznika oskarżenia publicznego.

Artykuł 286 określa bowiem odpowiedzialność za oszustwo, którym według tego przepisu jest motywowane celem korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Istota

tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej.

W realiach niniejszej sprawy nie może budzić najmniejszych wątpliwości, iż oskarżona R. S. podjęła cyniczne działania mające na celu wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru zwrotu pożyczonych pieniędzy w kwocie 3.000 zł, jak też co do zamiaru wywiązania się ze sprzedaży, czy też przekazania jemu określonego sprzętu za kwotę 1.620 zł, którą to kwotę pokrzywdzony uprzednio jej przekazał na ten cel. Za powyższym przemawiają już choćby tylko wyjaśnienia R. S., która podała motywację swojego bezprawnego zachowania. Przyznała bowiem „z rozbijającą wręcz szczerością”, że po prostu nadarzyła się taka okazja, że musiała z niej skorzystać i wyciągnąć od pokrzywdzonego te pieniądze (k.15v-16), który okazał się dla niej nader łatwym, bo nadwyrzeczając naiwnym, celem – dodane przez sąd. Nie mniej jednak, pomimo skrajnej wręcz nieodpowiedzialności pokrzywdzonego, który przekazał nie małe pieniądze nowo, przygodnie poznanej kobiecie, może licząc na pewne korzyści matrymonialne (o czym sam zeznawał podczas pierwszego przesłuchania), to jednak bezwzględny charakter wykorzystania tej naiwności przez oskarżoną, przy ustalonym sposobie jej działania, jest porażający. Wymyślone przez nią historyjki na temat odszkodowania, wykonywanej pracy, czy też sprzętu po atrakcyjnych cenach, świadczą o swoistej premedytacji działania oskarżonej. W konsekwencji takiego jej zachowania, oskarżona doprowadziła pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznie 4.620 zł, nie mając oczywiście zamiaru, jak sama też przyznała (k.15v) zwrócić mu nie tylko tej kwoty, nie mówiąc już o przekazaniu rzekomo nabytego po preferencyjnych cenach sprzętu.

Zdaniem sądu, powyższe fakty przemawiają w sposób wystarczający za tym, że oskarżona R. S. (1) obejmowała swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd J. S. oraz to, że doprowadzi go w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 4.620 zł.

Nie ulega również wątpliwości, iż swoich de facto 2 bezprawnych zachowań dopuściła się w realizacji z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, za czym przemawiają okoliczności popełnienia przypisanego jej występku.

Bez wątpienia dopuściła się tego występku w ramach recydywy zwykłej, o której mowa w art. 64 § 1 k.k., na co wskazuje analiza dotychczasowej karalności oskarżonej prawomocnymi wyrokami sądowymi, w tym obyte kary pozbawienia wolności.

Bezsporna jest wina R. S. (1), albowiem zasadnie można jej stawiać zarzut, że mogła się zachować zgodnie z prawem. Nie działała bowiem w żadnych anormalnych warunkach motywacyjnych, jest osobą dojrzałą, mającą pełną świadomość konsekwencji zachowania sprzecznego z prawem. Nie zachodzą wobec tego żadne okoliczności wyłączające, czy choćby ograniczające odpowiedzialność karną, które ujęto w rozdziale III kodeksu karnego, stąd też należy przypisać jej winę, której stopień sąd ocenił na wysokim poziomie, zważywszy na motywację jej działania nakierowaną na bezprawne osiągnięcie korzyści majątkowej kosztem innej osoby, którą wprowadziła w błąd w następstwie celowego działania.

Jako znaczny należało ocenić stopień społecznej szkodliwości przypisanego jej występku. Za takim stanowiskiem przemawia w szczególności rodzaj i charakter naruszonego dobra podlegającego ochronie karnoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia tego czynu, jak też postać zamiaru i motywacja oskarżonej.

Okolicznością negatywną, rzutującą na wymiar kary jest uprzednia wielokrotna karalność sądowa oskarżonej za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym działanie w warunkach recydywy zwykłej.

Jako wyłączną okoliczność łagodzącą sąd poczytał na rzecz oskarżonej jedynie przyznanie się do zarzucanego czynu, albowiem zarówno akt przeproszenia pokrzywdzonego, jak też wyrażonej skruchy nie był szczerym wyrazem stosunku oskarżonej do popełnionego przestępstwa, a jedynie aktem formalnym. Takowych przestępstw oskarżona przecież wcześniej już wiele popełniła, za co odbywała karę w warunkach izolacji, co jednak nie wpłynęło w jakiś decydujący sposób na zmianę jej postawy i prezentowanych wartości wobec dóbr prawnie chronionych.

Z omówionych powodów sąd wymierzył oskarżonej za przypisane przestępstwo karę pozbawienia wolności w wysokości adekwatnej do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu i nie przekraczającej swoją dolegliwością stopnia jej winy, która nie wykracza w sposób znaczący poza dolny próg ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Po przeanalizowaniu warunków i właściwości osobistych oskarżonej oraz dotychczasowego trybu życia sąd doszedł do przekonania, iż oskarżona jest sprawcą na tyle zdemoralizowanym, że jedynym sposobem na jej resocjalizację jest orzeczenie kary izolacyjnej. Oskarżona w swoim dotychczasowym życiu zaprezentowała już daleko idącą ignorancję dla przestrzegania porządku prawnego, wykazując dużą łatwość do podejmowania zachowań sprzecznych z prawem, zwłaszcza godzących w mienie innych osób. Jej karta karna, przy analizie popełnionych przestępstw za które została prawomocnie skazana wręcz poraża powtarzalnością naruszania porządku prawnego. Nawet odbywane kary pozbawienia wolności w warunkach izolacji, w tym za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., a więc podobne do popełnionego i przypisanego niniejszym wyrokiem, nie spowodowało zmiany jej postawy. Przeciwnie, oskarżona wchodząc po raz kolejny w konflikt z prawem, zdaje się że wyraża w ten sposób totalną doń ignorancję. Uzasadnione jest zatem stanowisko, że wobec oskarżonej, brak dostatecznie dolegliwej kary, utwierdziłby ją w przekonaniu o swoistej bezkarności oraz realnej możliwości uniknięcia odpowiedzialności karnej, a co za tym idzie utrwaliłby jej społeczne cechy, zamiast je eliminować. Dlatego jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności pozwoli wobec oskarżonej osiągnąć cele położone przy wymierzaniu kary, określone w art. 53 k.k.

Z uwagi na doprowadzenie pokrzywdzonego przestępczym zachowaniem oskarżonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, należało orzec o obowiązku naprawienia wyrządzonej jemu szkody.

O kosztach nieopłaconej przez oskarżoną pomocy prawnej udzielonej z urzędu, orzeczono w myśl przepisu powołanego w pkt 3 sentencji wyroku.

Zważywszy na to, że oskarżona przebywa w warunkach izolacji w zakładzie karnym, nie posiadając tam zatrudnienia, należało ją w całości zwolnić od kosztów sądowych wywołanych niniejszą sprawą.